

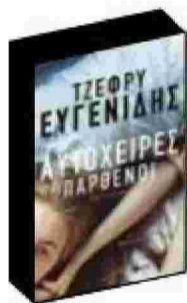
■ Λίγα λογοτεχνικά ξεκινήματα (και λίγες κινηματογραφικές μεταφορές τους) έχουν αφήσει τόσο ισχυρό αποτύπωμα στην generation X και στους millennials όσο οι *Αυτόχειρες Παρθένοι* του Τζέφρυ Ευγενίδη. Η ιστορία των πέντε αδερφών Λίσμπον, που αυτοκτονούν «θεαματικά» όλες στη διάρκεια ενός χρόνου στη ναυαγική '70s suburbia του Ντιτρόιτ, σύστησε στα '90s μία από τις πιο ηχηρές φωνές της σύγχρονης αμερικανικής λογοτεχνίας, έστρωσε τον δρόμο για τον θρίαμβο (και το Πούλιτζερ) που θα ακολουθούσε μερικά χρόνια μετά με το *Middlesex*, έστησε την κινηματογραφική καριέρα της Σοφία Κόπολα, ενώ το σάουντρακ των Aiz που έντυσε την ταινία της στοίχειωσε μια για πάντα την απόδοση της εφηβείας στη μεγάλη οθόνη.

Τώρα, το ντεμπούτο του Ευγενίδη είναι έτοιμο να συνδιαλαγεί εκ νέου με το ελληνικό κοινό, καθώς ο Πατάκης, που από καιρό εκδίδει τα βιβλία του, προχώρησε σε νέα μετάφραση, την οποία υπογράφει η Άννα Παπασταύρου. Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που η κ. Παπασταύρου καταδύεται στο σύμπαν του Ευγενίδη. Αρχής γενομένης από τη δική της μετάφραση του *Middlesex* (2005), που αναθεωρήθηκε από την ίδια προτού επανεκδοθεί το 2014 από τον Πατάκη, και στη συνέχεια, έχοντας αναλάβει το τρίτο του μυθιστόρημα, το *Σενάριο Γάμου* (2012), τη συλλογή διηγημάτων με τίτλο *Δελτία Παράπλνων* (2018), αλλά και την ανθολογία του με κείμενα σπουδαίων συγγραφέων για τον έρωτα και πρόλογο του ίδιου, με τίτλο *Της αγάπης μου ο σπουργίτης πέταξε* (2009), η μεταφράστρια επιστρέφει τώρα στη νεότητα του συγγραφέα, ακολουθώντας μια πορεία ελαφρώς αντίστροφη ως προς τη συγγραφική του ωριμότητα.

Η γλώσσα του Ευγενίδη, όπως επιβεβαιώνει η κ. Παπασταύρου, είναι πολύ προσωπική και πλούσια, επειδή είναι ένας άνθρωπος με καταβολές από πολλές μεριές του πλανήτη: έχει καταγωγή ελληνική, μικρασιατική και έχει ζήσει στην Αμερική και στη Γερμανία, στοιχεία που αντανακλώνται στην προσωπικότητά του. «Βέβαια, η γραφή του είναι αμερικανική. Ακριβώς επειδή είναι ένας άνθρωπος πολύ διαβασμένος, έχει στοιχεία που πρέπει να τα αναζητήσει και να τα ανακαλύψει κανείς, ειδικά στο *Middlesex*, που περιείχε ζητήματα ιατρικής και ταυτότητας φύλου».

Οι *Αυτόχειρες Παρθένοι*, όμως, είναι ένα βιβλίο πολύ διαφορετικό από το *Middlesex* –που ήταν πιο βαθύ, πιο δυσπρόσιτο, ενδεχομένως– και πιο μεγάλο σε έκταση. Έχοντας εκδοθεί όταν ο συγγραφέας ήταν μόλις 33 ετών, φέρει το στίγμα της νεότητας του Ευγενίδη, σύμφωνα με την κ. Παπασταύρου, «Έχει γραφτεί από έναν νέο άνθρωπο και μιλά για νέους ανθρώπους, και μάλιστα σε ένα περιβάλλον από αυτά τα ασφυκτικά οικογενειακά που μπορεί κανείς να δει όχι μόνο στην Αμερική αλλά και στην Ελλάδα. Έχει πολλά στοιχεία που το κάνουν προσιτό και αγαπητό στο ελληνικό κοινό, παρότι το θέμα του είναι πολύ σκοτεινό. Περιλαμβάνει όλες αυτές τις βαθιές ανησυχίες των νέων και μπορεί κανείς να βρει τον εαυτό του μέσα σε αυτό, ζητήματα που τον απασχολούν – φυσικά όχι για να οδηγηθεί σε ακραίες λύσεις αλλά, ίσα-ίσα, κατασταλάζοντας, να δει πόσο ανώφελα και ανούσια είναι τα αίτια που οδηγούν κάποιον σε μια απονενοημένη πράξη και να ανασκευάσει, να πιστέψει στην αξία της ζωής. Δείχνει το δέσιμο αυτών των πέντε κοριτσιών και την απόλυτη ανάγκη τους για μια φυσιολογική ζωή που δεν μπόρεσαν να έχουν, την ασφυξία που ένιωθαν με τη συμπεριφορά του πατέρα και την υποκρισία του κοινωνικού περίγυρου. Από κει και πέρα, η γλώσσα είναι κι εδώ περίτεχνη, δηλαδή δεν είναι η γλώσσα ενός νεαρού, πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα. Είναι μια απόλαυση να ερμηνεύω και να μεταφέρω τη γλώσσα του Τζέφρυ Ευγενίδη».

— Αλέξανδρος Διακοσάββας

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
Τζέφρυ Ευγενίδης

ΤΙΤΛΟΣ
Αυτόχειρες
Παρθένοι

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Άννα Παπασταύρου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Πατάκη

↑
Στιγμιότυπο από την ομώνυμη ταινία που σκηνοθέτησε η Σοφία Κόπολα.

5

«Αυτόχειρες Παρθένοι»

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΤΟΥ
ΤΖΕΦΡΥ ΕΥΓΕΝΙΔΗ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ
ΣΕ ΝΕΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

